

24. ČÍSLO / V. ROČNÍK

5,- Kč (6,- Sk)

15. ČERVNA 1997

Z obsahu:

Maria a dar Ducha svatého

Jan Pavel II. při
generální audienci
28. května 1997.

– strana 2 –

Kongresové město

Polsko čekalo na
tuto svou příležitost
takřka 60 let.

– strana 4 –

Jeden den na 46. mezinárodním eucharistickém kongresu ve Wroclawi

Pracovní den kon-
gresu začíná
v časných ranních
hodinách.

– strana 5 –

Hojivé slzy

Po této mši svaté se
staly dvě zajímavé
věci...

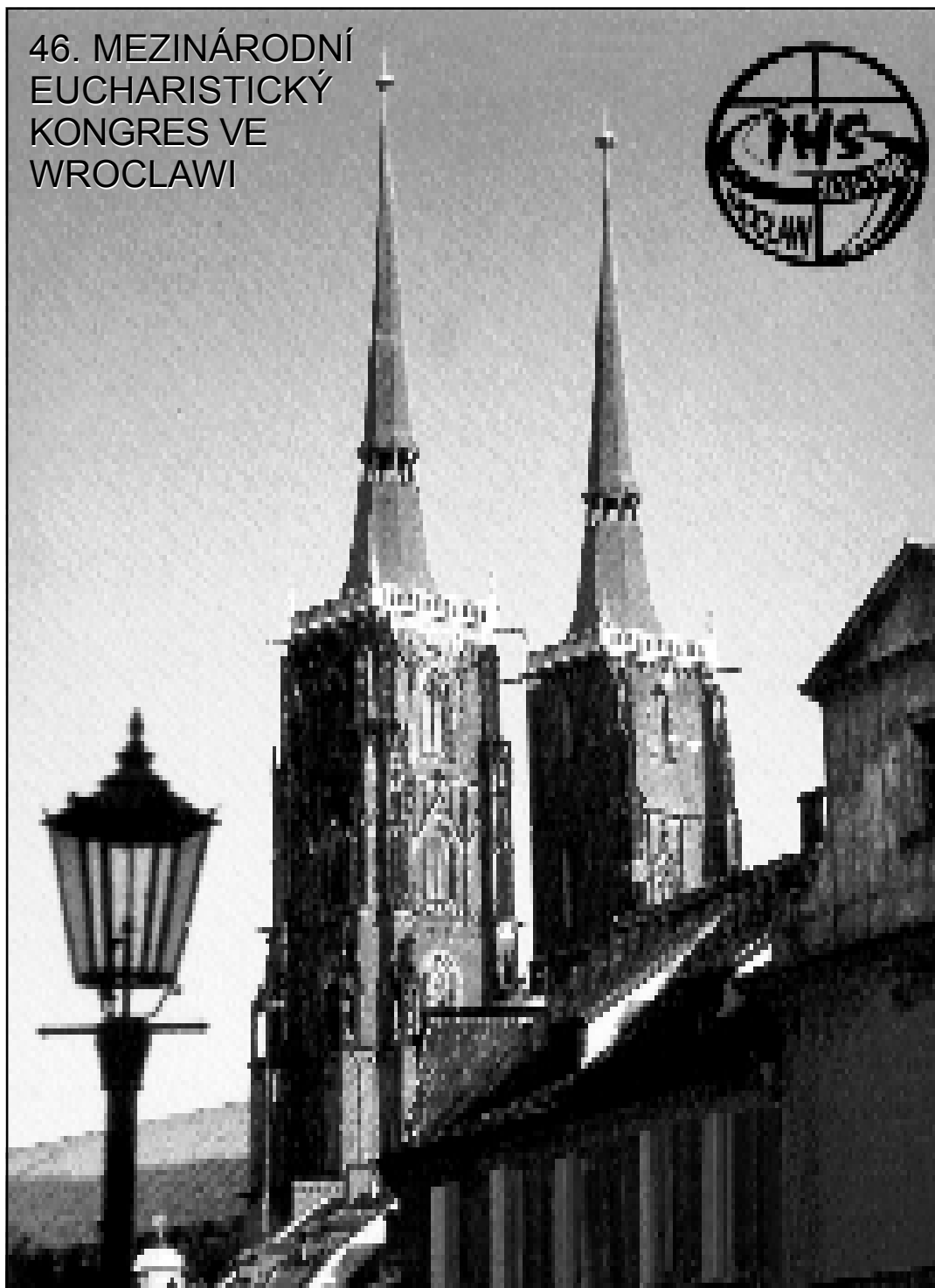
– strana 6 –

Eucharistie – zvěst a svědectví daru svobody

Arcibiskup Georg
Eder ze Salzburgu se
zamýšlí nad třemi
evangelními radami.

– strana 8 –

46. MEZINÁRODNÍ EUCHARISTICKÝ KONGRES VE WROCLAWI

Maria a dar Ducha svatého

1. Když II. vatikánský koncil hovoří o životě Panny Marie, připomíná její přítomnost ve společenství, které očekává seslání Ducha svatého. Poněvadž však Bůh rozhodl, aby tajemství lidské spásy nebylo zjeveno dříve, než sešle Kristem přislíbeného Ducha svatého, vidíme apoštoly přede dnem Letnic, jak jednomyslně setrvávají v modlitbách spolu s ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými. A také i Marii, svými modlitbami vyprošující dar Ducha svatého, který ji zastínil už při zvěstování. První společenství je předehrou zrození Církve. Přítomnost Panny přispívá k načrtnutí její konečné podoby, jež je plodem daru Ducha svatého.

Jaké je Mariino postavení ve vztahu k seslání Ducha svatého, v oné atmosféře očekávání, jež převládalo ve večeřadle po nanebevstoupení? Koncil výslovně podtrhuje její přítomnost v modlitbě vzhledem k vylití Ducha utěšitele. Ona vyprošuje svými modlitbami dar Ducha svatého. Tato poznámka je zvláště významná od té chvíle, kdy na ni Duch svatý při zvěstování sestoupil. Přikryl ji svým stínem a dal počátek vtělení Slova.

2. Protože nejsvětější Panna už udělala zcela zvláštní zkušenost s účinností takového daru, byla sto ocenit jej více než kdo jiný. Vždyť tajemnému záslahu Ducha svatého vděčila za své mateřství, jež z ní učinilo cestu, po které vystoupil Spasitel do světa.

Na rozdíl od těch, kteří byli přítomni ve večeřadle v rozzechvělém očekávání, ona si byla plně vědoma přislíby svého Syna učedníkům a pomáhala komunitě, aby se dobře disponovala na příchod Ducha utěšitele.

Zatímco její zvláštní zkušenost v ní rozdmýchávala touhu po příchodu Ducha, vedla ji k tomu, aby připravovala mysl i srdce těch, kteří byli kolem ní.

Během oné modlitby ve večeřadle, v hlubokém spojení s apoštoly, s některými ženami a s Ježíšovými bratry, Matka Páně naléhavě prosí o dar Ducha pro sebe i pro společenství.

3. Bylo vhodné, aby první vylití Ducha na Marii, k němuž došlo vzhledem k Božímu mateřství, bylo obnoveno a posíleno. Vždyť u paty kříže dostala Maria nové mateřství, totiž být matkou Ježíšových učedníků. Právě toto poslání vyžadovalo nový dar Ducha. Panna tedy po něm toužila vzhledem k plodnosti duchovního mateřství.

Zatímco ve chvíli zvěstování Duch svatý na ni sestoupil jako na osobu povolovanou, aby se důstojně podílela na velkém tajemství, nyní se všechno děje v zájmu církve, neboť Maria je povolána, aby byla jejím příkladem, vzorem a matkou.

Pamětliva Ježíšova přislíby, Maria očekává v církvi a pro církev seslání Ducha svatého a vyprošuje pro všechny mnohost jeho darů podle osobnosti a poslání každého z nich.

Mariina modlitba nabývá v křesťanském společenství zvláštního významu. Podporuje příchod Ducha tím, že se přimlouvá, aby působil v srdci učedníků i ve světě. Jako při vtělení Duch svatý utvořil v jejím panenském lůně fyzické tělo Krista, tak nyní ve večeřadle týž Duch sestupuje, aby oživoval jeho tělo mystické.

4. Seslání Ducha svatého je tedy i plodem vytrvalé modlit-

by Panny, kterou Utěšitel přijímá se zvláštní přízní, protože je výrazem její mateřské lásky k učedníkům Páně.

Když křesťané všech dob na své dlouhé a namáhavé cestě ke spáse kontemplují mocnou přimluvu Panny Marie, která očekává Ducha svatého, často se utíkají k její přimluvě, aby se jim dostalo darů Utěšitele ve větší hojnosti.

Duch svatý odpovídá na modlitbu Panny a společenství shromážděného ve večeřadle v den Letnic. Naplňuje ji i přítomné plností svých darů a hluboce je proměňuje, aby byli schopnými nástroji šíření radostné zvěsti. Kristově matce a učedníkům je dána nová síla a nový apoštolský dynamismus pro růst církve. Vylití Ducha svatého pak vede Marii k tomu, aby vykonávala své duchovní mateřství zvláštním způsobem,

Příležitost dělá zloděje

Francouzský premiér G. Clémenceau byl velmi přísný a svědomitý. Dostal proto přezdívku »Tygr«.

Jeden drzý novinář mu jednou položil otázku: »Proč jste v národě tak neoblíbený?«

Odpověděl: »Protože mu říkám pravdu. Časy jsou zlé a lidé se musí spokojit s málem.«

Pout' u kapličky v Končinách u Litomyšle

Právě na rozhraní farnosti Litomyšl a Sloupnice stojí v krásném lesním zákoutí kaple zasvěcená Panně Marii Lurdské, s přilehlou křížovou cestou, postavená před více než sto lety. Pro svou tichou krásu je tradičně navštěvována poutníky z blízkého okolí. Hlavní pout' se koná v červenci a při ní je vždy sloužena mše svatá. V posledních letech díky zájmu

Abychom prohloubili poznání tajemství Eucharistie, musíme se stále vracet do večeřadla...

Jan Pavel II.

prostřednictvím své přítomnosti proniknuté láskou a svým svědectvím víry.

5. V rodící se církvi předává apoštolům jako nedocenitelný dar své vzpomínky na vtělení, na dětství, na skrytý život a na poslání Božího Syna, a tak přispívá k tomu, aby ho poznali a aby posílila víru věřících.

Nemáme žádnou informaci o činnosti Marie v prvotní církvi, ale je možno předpokládat, že i po seslání Ducha svatého nadále žila svým skrytým a diskrétním životem, bdělým a účinným. Osvícena a vedena Duchem svatým měla pak hluboký vliv na společenství učedníků Páně.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

»A proč jste neoblíbený i u velkých politiků?« chtěl novinář dále vědět. – »Protože jsem nepodplatitelný. Nepřijímám žádné peníze od lidí, kteří hledají výnosné místo.«

»Vy jste tedy jediný čestný politik ve Francii?«

»Ne, ne! Oni jsou všichni čestní – pokud nepřijdou do pokušení.«

věřících a pochopení salesiánů z Litomyšle zde bývá mše svatá několikrát ročně.

Také na slavnost Nejsvětější Trojice se zde sešla asi stovka věřících, aby se společně modlili, zpívali a slavili mši svatou, kterou celebroidal vikář P. František Beneš SDB. Při mši svaté byla ve jméno Nejsvětější Trojice udělena svátost křtu malému dítěti.

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 17,22–24

Tak praví Pán, Hospodin: „Já vezmu z vrcholku vysokého cedru slabou větévku, ulomím ji z jeho nejvyšších výhonků a zasadím ji sám na vysoko vynikající hoře. Na vysoké Izraelově hoře ji zasadím, vyžene větve, vyraší výhonky, ponese plody, stane se nádherným cedrem. Pod ním budou hnízdit ptáci všeho druhu, budou hnízdit ve stínu jeho ratolestí. Poznají pak všechny polní stromy, že já jsem Hospodin: ponižuji strom vysoký, povyšuji strom nízký, dávám uschnout stromu zelenému, vypučet stromu suchému. Já, Hospodin, jsem to řekl a učinil.“

2. čtení – 2 Kor 5,6–10

Bratři!

Jsmo ustavičně plni důvěry. Víme, že dokud jsme doma v tomto těle, jsme jako vyhnanec v cizině, daleko od Pána. To proto, že v nynějším stavu (v Boha jen) věříme, ale dosud ho nevidíme. Jsme však plni důvěry a chtěli bychom raději opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu. A proto stůj co stůj usilujeme o to, abychom se mu líbili, ať už v domově zůstáváme, nebo se z domova odebíráme. My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného.

Evangelium – Mk 4,26–34

Ježíš řekl zástupu: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe přináší plody: napřed stéblo, potom klas, pak zralé zrno v klasu. Když pak se ukáže zralý plod, hned člověk vezme srp, protože nastaly žně.“ Řekl také: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobstvím ho znázorníme? Je jako hořčičné zrnko: Když se zasévá do země, je menší než všechna semena na zemi, ale když je zaseto, vzejde a přerůstá všechny jiné zahradní rostliny; vyžene tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jeho stínu.“ Mnoha takovými podobstvím jim hlásal (Boží) slovo, jak to mohli pochopit. Bez podobství k nim nemluvil. Když však byl se svými učedníky sám, všechno vysvětloval.

Myšlenka na neděli

BOŽSKÉ ZRÁNÍ

Zamyšlení nad úryvkem Mk 4,26–34

**Semeno vzchází a roste,
on ani neví, jak.**

V Ježíšově škole je dnes řeč o důvěře v Boží prozíravou a laskavou moudrost. Přiznej si, že při pohledu na vlastní opakující se neúspěchy i na neutěšený stav Božího království kolem sebe se občas těžko bráníš malomyslné skleslosti a netrpělivosti z toho, že se věci nedaří tak dobře a tak rychle, jak by sis představoval. Snaž se proto na chvíli ztišit a zcela otevřít Mistrovým slovům. Budeš-li pozorně naslouchat, uvědomíš si pravou příčinu svého nepokoje.

Je právě období, kdy jsme v zahradách a polích zaseli semena, a nyní v naději čekáme na to, jak vzejdou a přinesou vytožené a potřebné plody. Ježíš má rád rostliny, i ony patří k tomu, co *bylo skrze Něho stvořeno*. Rád o nich hovoří, protože je dokonale zná, ví, kolik důmyslu a moudrosti je uloženo již v těchto stvořeních obdařených prvním stupněm života. Poděkuj Mu, že ti sám odhaluje podivuhodná podobnosti, která vložil do svého stvoření.

Upozorňuje tě na skrytou sílu rostliny, která pozvolna, nenápadně, a přece vytrvale pracuje, aby vzrostla a přinesla užitek. Připravil jsi půdu a vložil do ní semeno, ale to je vše, cos pro ně mohl udělat. Dobře si uvědom, jak nepatrný je ve skutečnosti tento tvůj podíl ve srovnání s úžasným výkonem zasetého semínka. Člověk má totiž tendenci přeceňovat svůj vlastní vklad a rád zapomíná, že to nejpodstatnější vykonal Bůh. Vložil do semene svůj tajemný řád a úžasnou sílu, která mu umožňuje obdivuhodně přetvářet, proměňovat, stravovat sebe i přijaté živiny, vstupovat do prostředí, řídit svou vlastní výstavbu, vývin a růst až k zajištění existence své budoucí generace.

K tomu však potřebuje rostlina svůj čas. Kdyby ses těšil, že již za týden, za dva budeš sklízet úrodu, dočkáš se jedině zklamání a rozčarování. Není tvoje občasné skleslost, špatná nálada a netrpělivost způsobena podobným nedorozuměním? Bůh,

který se s takovým důmyslem postaral o obyčejné pozemské rostliny, takže rostou, a *člověk ani neví jak*, stará se s mnohem větší láskou a důsledností i o božskou setbu. I ona potřebuje svůj čas, i ona zraje bezpečně podle božského řádu, který se často nemůže vejít do tvých představ. Spolehni se, že dozraje v pravý čas. Není důvodu k malomyslnosti. Nevidíš-li hned ovoce tam, kde to očekáváš a kde by se ti to líbilo, neznamená to ještě, že nezraje vůbec. Více než na rychlý vzrůst mysli na dobrou přípravu půdy a také na ochranu Božích sazenic.

Nezapomeň, že to nemusí být jediná setba, která v tobě klíčí. Rostou v tobě stejně tajemně i jiná semena. To, co lehkomyšlně vpouštíš do svého srdce neukázněnými smysly, také skrytě a nepozorovaně raší, roste, zaplňuje tvé nitro a může se v tobě rozbíjet do té míry, že zahltné nejen pšenici, ale i tvou svobodu a důstojnost.

I to, co ty sám rozséváš kolem sebe, podléhá stejným zákonitostem. Pečuj proto s opravdovou odpovědností a svědomitostí o to, abys rozsával jen to, co je dobré a od Boha, a Jemu pak přenechej v plné důvěře starost o růst a zrání. Všechna dobrá setba zraje skrze Něho a pro Něho. On dobře ví, kdy bude doba žni, a postará se, aby Jeho úroda dozrála v pravý čas. Stejně však může růst a bujet i každé, byť nenápadné semínko pohoršení, vzešlé z tvého neuváženého slova a špatného příkladu. Připomínej si často svou odpovědnost nejen za vlastní zahradu, ale i za všechna srdce kolem. Dokonce i ta, která ani neznáš, můžeš jakoby mimoděk obohacovat nebo jim působit škodu, *ať už bdíš nebo spíš*. Kde všude vzchází *pšenice či koukol* z tvoji setby, poznáš podle pravdy až v čase *kořeňných žni*.

Polož si do dlaně semínka či zrnka; musíš uznat, že se vyznačují úplnou prostotou a skromností. Nechtějí ničím vynikat, nijak na sebe neupozorňují, a přece zasluhují tvou úctu a obdiv pro velký zázrak života, který *Stvořitel* ukryl v jejich zdánlivé jednoduchosti a který čeká jen na setkání s podmínkami pro své probuzení.

Zvykej si na to, že i Boží símě je spíše nenápadné a neokázalé. Buď vděčný za každý nepatrný a skromný začátek a živ svou důvěru k Dárci života, který jediný
(Pokračování na str. 11)

Kongresové město

Když při 45. mezinárodním eucharistickém kongresu před čtyřmi roky označil Jan Pavel II. za místo příštího kongresu polské město Wrocław, měl nanejvýš šťastnou ruku. Tento středoevropský Štrasburk, jak se Wrocław říká, se zhostil svého úkolu více než důstojně. Polsko čekalo na tuto svou příležitost takřka 60 let. Již v roce 1938 se měl konat 34. mezinárodní eucharistický kongres v Poznani. Pracoval již naplno přípravný výbor, ale pak přišla žádost maďarských biskupů, aby se kongres konal v Budapešti s ohledem na jubileum národního světce sv. Štěpána. Další kongres v r. 1940 se již v Poznani nemohl uskutečnit vzhledem k 2. světové válce a došlo k němu až v r. 1952 ve španělské Barceloně. Město na Odře má pro uspořádání kongresu předpoklady jednak ve své mezinárodní proslulosti, jednak v dobrých podmínkách a zkušenostech, jednak v historii, neboť v tomto místě vzkvétala mimořádně eucharistická úcta již ve 14. století.

Wrocław byla založena v r. 1000 polským králem Boleslavem Chrabrým a patřila tehdy pod biskupství hnězdenské. Leží na řece Odře v místech, kde se do ní vlévají další 4 řeky. Leží vlastně na 12 ostrovech, které spojuje 117 mostů (4. místo v Evropě po Benátkách, Petrohradu a Amsterdamu). V r. 1200 zde bydlelo 5 tis. obyvatel. R. 1244 bylo započato s výstavbou katedrály sv. Jana Křtitele. V r. 1335 po smrti posledního Piastovce Jindřicha VI. patřila ke Království českému. 1526 byla připojena k Rakousku, 1757 připadla Prusku. V r. 1900 v ní bydlelo 422 tis. obyvatel. Pod Vratislavské biskupství, které bylo v r. 1929 povýšeno na arcibiskupství, patřily do nedáv-

na farnosti těšínského Slezska, Hlučína a Jesenicka. Na počátku 2. světové války bydlelo ve městě již 621 tis. obyvatel. V r. 1945 však zde zbylo jen 170 tis., osob, z toho 34 % Poláků a 66 % Němců. Do r. 1948 vzrostl počet obyvatel na 296 tis, z toho 83,5 % Poláků. Dnes má 642 tis. obyvatel. V městě je 69 katolických farností, které mají k dispozici 84 kostely. Jsou zde 2 kostely pravoslavné, dva evangelické a 2 kostely baptistů a 1 židovská synagoga. Ve městě je 12 muzeí, 73 knihoven, 6 divadel a 16 divadelních a hudebních souborů, 13 vysokých škol, z toho 2 soukromé, 42 gymnázií. Od r. 1966 se zde konají festivaly oratorní a kantátové hudby Wratislawia Cantans. V r. 89–90 se zde konalo světové setkání Taizé s 40 tis. účastníků. Při dalším setkání 95–96 se tento počet zdvojnásobil. Jan Pavel II. navštívil město poprvé v r. 1983 při své druhé cestě do Polska.

Katedrála sv. Jana Křtitele byla za války ze 70 % zničena, podobně jako jiné vratislavské chrámy. Kromě chrámů k nejcenějším budovám patří radnice a barokní budova univerzity. Velká hala, kde se konala hlavní kongresová shromáždění, je jednou z prvních železobetonových staveb na světě. Postavil ji v r. 1913 architekt Max Berg na počest 100. výročí vítězství nad Napoleonem. Jmenovala se proto Hala století. Kopule haly má průměr 67 m a výšku 42 m.

V hale je 6000 sedadel. Kolem je velký park se vzácnými exotickými stromy a vodními plochami. Na závěr eucharistické slavnosti Božího Těla byl přednesen návrh, aby městská rada přejmenovala halu z »Lidové« na »Kongresovou«.

-JŠ-

Přípravy na 46. mezinárodní eucharistický kongres ve světě

V pátek 30. května se místo odborné konference konalo zasedání výboru Mezinárodních eucharistických kongresů pod předsednictvím kardinála Gagnona.

Podle zpráv, které přednášeli zástupci přípravných výborů z mnoha zemí, žily takové země jako Filipíny, Indonésie, Sudán a Mexiko již rok živou a intenzivní přípravou na 46. MEK. Tato příprava spočívala v systematické katechezi, rozšiřování skupin ustavičné adorace a v širokém zapojení sdělovacích prostředků. Indonéská biskupská konference vyhlásila rok 1997 za eucharistický rok. Byl rozeslán zvláštní pastýřský list do všech diecézí a farností. Byly přeloženy mešní texty, které jsou připraveny pro 46. MEK. Nejvýznamnější indonéský teolog Dr. Tom Jakobs shromáždil dotazy a náměty od všech věřících a odpověděl na ně v knize »Tajemství slavení Eucharistie«. Bezprostředně před kongresem se v celé Indonésii konala nověna modliteb. Byl vydán zvláštní eucharistický katechismus.

V Mexiku byl součástí příprav na 46. MEK vlastní 2. národní eucharistický kongres v arcidiecézi Yucatan. Přípravy začaly již o slavnosti Těla a Krve Páně 1996, která byla slavena s mimořádnou okázalostí. Součástí slavnosti byla sbírka pokrmů na pomoc chudým a lidem na pokraji společnosti.

V měsíci říjnu 1996 se konaly kongresy ve farnostech,

kde měly za účel prohloubit u všech pokřtěných znalosti o Eucharistii a vztahu Církve k ní. První dva týdny listopadu byla vyhlášena za období pokání. V tomto období také farnosti vybíraly své delegáty. V třetím týdnu listopadu se v největších městech diecéze konaly odborné konference s vybranými experty. Kongres pak vyvrcholil v týdnu od 23. 11. do 1. 12. Delegáti z venkovských farností schválili dokument, který byl slavnostně vyhlášen na závěrečné eucharistické slavnosti. Celý tento kongres byl doprovázen ve všech farnostech adoracemi, které připravovaly jednotlivé skupiny věřících: děti, mládež, rodiny, nemocní a pod.

Bylo až dojemné slyšet tyto zprávy o aktivitě biskupů, kněží i laiků z tak vzdálených zemí, zatímco země jižních sousedů o kongresu téměř nic nevěděla. Promarnili jsme velkou příležitost, neboť tak blízko jako letos se eucharistický kongres tak brzy konat nebude. Tento kongres byl navíc i tematicky (Eucharistie a svoboda) umístěn záměrně do někdejší Východní Evropy, která po vnějším osvobození z ideologické nadvlády prožívá bolestně svůj návrat k opravdové vnitřní svobodě.

-JŠ-

Jeden den na 46. mezinárodním eucharistickém kongresu ve Wroclawi

Pracovní den kongresu začíná v časných ranních hodinách. Ve třech kostelích je vystavena Nejsvětější svátost oltářní k celodenní adoraci. Od 7.00 hod. jsou na více místech slouženy mše svaté.

Již před devátou hodinou čekají zástupy u bran velké »Lidové haly«, která se dopoledne promění na velechrám, kde se shromáždí na 6 000 věřících, a na obrovském pódiu 300 kněží a 80 biskupů, arcibiskupů a kardinálů ze všech koutů světa k slavení Eucharistie. Některý z biskupů připravuje věřící na tématické zaměření kongresového dne, které se odráží také ve vybraných liturgických textech. Hlavním celebrantem je jeden z kardinálů (střídají se kardinálové z různých kontinentů), jiný kardinál přednese homilii.

Každého vystupujícího představí nejprve jiný z biskupů. Celebruje se v latině, čtení jsou v různých světových jazycích. Všechny texty a zpěvy, ať už je zpívají sami, nebo sbor, mají účastníci k dispozici v originálu i v polštině. Ve zpěvu se organicky střídá lid a výborně připravený sbor. Účastníci mohou využívat tlumočnické zařízení, které nabízí simultánní překlad do šesti jazyků. Hala je výborně ozvučena uprostřed zavěšenou baterií reproduktorů a nemá téměř žádný dozvuk. Homilie je zaměřena na to, jak se v použitých liturgických textech odráží hlavní myšlenka kongresového dne a jaké z toho vyplývají pro křesťana závěry. Sváté přijímání rozdává po hale skupina jáhnů. Stačí tento úkol splnit přibližně v době, kterou potřebují kněží a biskupové na pódiu, aby přijali Eucharistii.

Po mši svaté po krátké přestávce pokračuje program odbornou přednáškou, se kterou opět vystupuje některý z kardinálů. Polední občerstvení při-

jde na řadu až kolem 14.00 hodin. Již v 16.00 hodin se účastníci opět scházejí, tentokrát v osmi rozličných kostelích, kde se konají semináře podle jednotlivých jazykových oblastí. Tak kostel sv. Kříže vedle katedrály je vyhrazen ruštině, v nedalekém kostele Panny Marie se mluví anglicky. V těchto seminářích zaznívají také četná osobní svědectví účastníků. Na večeri není mnoho času. V 18.30 se zaplňuje katedrála k večerní mši svaté, po které následuje tzv. asketická konference. I tyto konference vedou kardinálové z různých zemí (v úterý 27. května to byl pražský arcibiskup kardinál Vlk). Po konferenci je vystavena Nejsvětější svátost, koná se společná adorace se svátostným požehnáním a na to pak navazuje noční adorace, která trvá až do půlnoci.

Katedrála však nepojme všechny účastníky. Někteří se v 21 hodin rozejdou na koncerty duchovní hudby, které se konají v některém z velkých chrámů.

Každý den však kromě tohoto standardního programu přináší něco zvláštního. Uvedme několik příkladů:

Tak na Martově poli se sešlo 26 tisíc příslušníků polské Charizmatické obnovy spolu s biskupem Dabowskim ke společným modlitbám a zpěvům.

Arménští katolíci se sešli v dominikánském kostele sv. Vojtěcha. Kostel byl zcela zaplněn. Arménskou liturgii sloužil patriarcha katolíkos Jan Petr XVIII. spolu se dvěma arménskými biskupy. Liturgické

zpěvy zpíval polský sbor arménských katolíků. Byla to již druhá pastorační návštěva Jana Petra XVIII. v Polsku, kde žije již delší dobu skupina Arměnců. Po liturgii následovalo osobní setkání věřících s jejich pastýřem v kapli sv. Josefa.

V jiném kostele se sešla početná skupina litevských katolíků spolu se svým biskupem a 120 kleriky. Litevští katolíci mají za sebou období těžké perzekuce. Účast na eucharistickém kongresu a setkání se Svätým otcem bylo pro ně velkým povzbuzením. Mohli se zúčastnit jen díky mimořádné štědrosti a pohostinnosti wroclawských katolíků.

Zvláštní konferenci pro řeholní sestry vedl v kostele sv. Kříže arcibiskup J. J. Degenhardt z Paderbornu.

V rámci 46. MEK byl na sídlišti ve Wroclawi posvěcen nový kostel sv. Maxmiliána Marii Kolbeho.

Mimořádným dnem a vyvrcholením byla slavnost Těla a Krve Páně s velkým procesím, které spojilo halu s katedrálou, a pak samotný závěr kongresu ve Statio Orbis za účasti Svätého otce. O tom se čtenář dočte na jiném místě.

Program je tak bohatý, že se ani nedá všechn obsáhnout. U účastníka z České republiky každý další den jen prohlubuje pocit politování nad nepochopitelnou skutečností, že tato mimořádná duchovní hostina s tak bohatě prostřeným stolem zůstala pro naše věřící prakticky nevyužita.

Lubomír Štula

SVATÝ ANTONÍN

Ty velký pomocníku ve všech potřebách, k tobě přicházíme, tebe prosíme, ty Boží posle, strážce světa, který vracíš, co bylo ztraceno, moudrý, dobrotivý otče chudých, pohled' na nás hledající a měj s námi slitování. Ztratili jsme to, co nám bylo určeno: lásku a svornost, porozumění a mír. Ztratili jsme hlubokou důvěru, věřící a odvážný pohled vpřed. Ztratili jsme prostotu mravů, vstoupili jsme na širokou cestu pýchy. Ztratili jsme to, co tě činilo velkým: radost z oběti a ochotu sloužit. Ztratili jsme schopnost poznávat Bránu všech milostí a rozlišovat dobro a zlo. Zapomněli jsme ve svém myšlení a vědění, že musíme být pokorní a ochotní se sklonit. Upadli jsme do bludů a lži a ztratili jsme radost z toho, co je čisté a správné. Ztratili jsme odvalu k přiznání a vyznání, že se nazýváme Božími dětmi a že přes všechny přehradu a zdí se máme bratrsky milovat, pomáhat si a děkovat. Ty, Boží posle a ochránce světa, který vracíš, co bylo ztraceno: my k tobě chodíme kvůli ztraceným každodenním drobnostem, a ty zatím držíš ve své náručí to, co je na světě největší, pohni nás, abychom si žádali to, co je největší, pros za nás, abychom se tak rozhodli: o bohatství srdce, o pokoru a pokoj.

Klára Wettová

Eucharistický průvod

Těch, kteří ještě pamatují na slavnostní božítelové průvody s hudbou a baldachýnem ke čtyřem oltářům, je stále méně. Málo je těch, kteří ještě pamatují Slavnost Božího Těla jako zasvěcený svátek. Ti, kteří se v minulém roce zúčastnili národní pouti do Říma, měli možnost zúčastnit se římského průvodu se Svatým otcem z lateránské baziliky k Santa Maria Maggiore. Byl to nezapomenutelný zážitek, o kterém jsem si myslel, že těžko může být překonán.

Ale neušlo nám, že velké procento účastníků tvořili poutníci, bez kterých by římské procesí bylo mnohem chudší.

Nemyslel jsem si ovšem, že již po roce mohu být mimo Řím účastníkem průvodu ještě velkolepějšího. Eucharistický průvod ulicemi Wroclawi překonal všechna očekávání. »Lidová hala«, kde v 10 hodin začínala pontifikální mše svatá, kterou koncelebrovalo 300 kněží a více než 100 biskupů a kardinálů, se plnila již od 7 hodiny ranní. Půl hodiny před zahájením bohoslužeb již nebylo místo ani k stání. Do haly samotné se však vešlo jen něco víc než desetina těch, kteří přišli na eucharistický prů-

vod. Ostatní museli zůstat venku a sledovali obřady z tlapačů a obří obrazovky. Hlavním celebrantem byl kardinál Mons. Edouard Gagnon, prefekt papežského komitétu pro MEK, homilii vyhlásil arcibiskup Josef Kolaczyk, apoštolský nuncius v Polsku. Když se pak po eucharistické oběti dalo celé procesí do pohybu, kráčelo ulicemi Wroclawi více než 50 tisíc věřících.

46. mezinárodnímu eucharistickému kongresu nepřeje počasí. Je nezvykle zima a každý den prší. V tento čtvrtek však zavládlo zcela výjimečné slunečné a teplé počasí. Když průvod vykročil od haly, zraky

účastníků se obracely k obloze. Kolem slunce na modrém nebi se vytvořila velká kruhová duha. Věřící říkali: To není zázrak, ale my víme, co to znamená: duha znamená smír. Tento přírodní úkaz trval téměř po celou dobu průvodu.

Před monstrancí kráčeli představitelé všech různých polských krajů i různých národů v originálních krojích. Metr vysokou monstranci nesli na nosítkách čtyři jáhni z různých světadílů. Průvod zaplnil celou šíři prostranných tříd včetně chodníků a táhl se takřka celou dva a půl kilometru dlouhou trasu od haly až ke katedrále. Celá trasa byla ozvučena. Lidé zpívali společně eucharistické písně, mezi jednotlivými slokami hrála vojenská dechová hudba. Každou část průvodu vedl jiný kardinál. První úsek vedl černý kardinál Bernardin Guantin. Průvod se zastavil u čtyř oltářů. Oltáře napodobovaly čtyři historické slohy: románský, gotický, barokní a secesní. U prvního oltáře se evangelium

zpívalo anglicky, u druhého italsky, u třetího německy, u posledního polsky. Domy kolem trasy byly vyzdobeny potréty, světly a vlajkami.

Tato eucharistická slavnost, k níž se sešel vlastně celý svět, byla rekordní i v jiném smyslu. Trvala plně čtyři hodiny a byla po celou dobu přenášena polskou televizí. Byl to zatím nejdelší souvislý přímý přenos náboženského charakteru. Jeho příprava trvala dva měsíce. Zúčastnilo se ho šest přenosových vozů, bylo nataženo 10 km kabelů a použito 20 televizních kamer.

Večer se do města vrátilo opět původní chladno a déšť, které trvaly i následující dny. To však nemohlo pokazit jas a teplo v srdci každého, kdo tento nezapomenutelný manifestační obřad mohl osobně prožít.

Díky Bohu, že jsou lidé země, kde je to i dnes stále možné.

Lubomír Štula

Hojivé slzy

Mary Beth Bonaci

Minulou neděli se při mši udělovala svátost pomazání nemocných. Musím přiznat, jedna z mých myšlenek byla: »Pro pána krále, to bude dlouhá mše!« Přitom já nemám nic proti této svátosti, nemám nic proti tomu být přítomna při jejím udělování, nemám dokonce nic ani proti dlouhé mši. Byla to jen okolnost, že v posledních 24 hodinách jsem měla přednášky ve dvou různých městech a ve třetím jsme spala. A všechno to bylo podle mého názoru napjaté, vrátila jsme se před chvílí domů celá vyčerpaná a také nevrlá.

Během obřadu nás kněz povzbuzoval, abychom se otevřeli uzdravující síle Ducha svatého.

»Myslím, že bych také snesla aspoň kousíček uzdravení,« proběhlo mi jen tak hlavou. Ale ta myšlenka byla rázem pryč, když lidé před oltářem mluvili o svých problémech: rakovina, srdce, selhání ledvin, psychické nemoci.

Když jsem viděla, jak přijímají svátost nemocných, přemýšlela jsem o utrpení a smrti. Vzpomněla jsem si na svého dědečka, který zemřel před sedmi lety a který mi stále velmi scházel. Myslela jsme na jednoho přítele, který zemřel na rakovinu. Myslela jsem na svůj vlastní, docela krátký zápas s rakovinou. Znovu jsem prožila tehdejší úzkost a nevýslovnou útěchu od Boha.

Myslela jsem na svou rodinu. Na neodvratnou skutečnost loučení a smrti. A myslela jsem na všeobjímající Boží lásku, která umí každou zrátu proměnit na trvalý zisk.

A jak jsem tak přemýšlela, vytryskly mi z očí slzy. Zpočátku jen takový tenký pramínek. Ale nezůstalo u toho a já jsem plakala stále silněji. Ještě dříve, než jsem to mohla pochopit, začala jsem vzlykat a nebyla jsem s to zastavit se. Plakala jsem celý zbytek mše.

Nestává se mi, abych veřejně plakala, a vyhýbám se tomu, jak jen můžu. Především pokud jsem tam, kde mě znají (jako autorku, lektorku, mezinárodního experta na téma: »Žádný sex mimo manželství«).

Vždycky se snažím ukázat, že mám všech pět smyslů pohromadě, ale tady jsem seděla

v první lavici v kostele a plakala jsem jako dítě.

Po této mši svaté se staly dvě zajímavé věci. Především jsem se začala cítit velmi dobře. Dokonce výborně. Stres, deprese a neklid zmizely. Víím, že když se lidé vypláčou, cítí se lépe. Ale to bylo něco víc. Bylo to duchovní povahy. Bylo to uzdravení. A za druhé to bylo konstatování, že jsem nebyla sama, kdo plakal. I druzí byli stejně dojatí. Lidé, kteří mě viděli plakat, přicházeli za mnou, vyprávěli mi o svých problémech, o svých stresech, hněvech, úzkostech, depresích, dokonce o pocitech, které nebyli ani schopni pojmenovat.

Tato zkušenost byla pro mne velkým překvapením. Bývali jsme tu přece neděli co neděli spolu vedle sebe a všichni jsme si mysleli, že ti druzí se cítí

Události v údolí Cova da Iria v roce 1917

Bojí se Fatima někoho, nebo se někdo bojí Fatimy?

„Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha,“ (Lk 1,30) pozdravuje archanděl Gabriel vylekanou pannu Miriam v Nazaretě, když jí oznamuje Pánovu vůli.

„Nebojte se! Hle, zvěstuji vám velkou radost, která patří všemu lidu,“ oznamuje anděl Páně pastýřům na betlémských polích. A potom zástup nebeského sboru zpívá a ohlašuje: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle“ (Lk 2,10.14).

„Nebojte se, jsem anděl míru.“ Tak řekl posel Boží třem dětem – Lucii, Hyacintě a Františkovi předtím, než je pozdravila Boží Matka.

„Nebojte se! Neudělám vám nic zlého. Přicházím z nebe“ –

dobře, že jsou šťastni, a při tom každý z nás bojoval se svým démonem. A stačilo, že jsme spolu plakali, přidal se k tomu zavan Duchu svatého, a všichni se navzájem otevřeli.

Bůh nás uzdravuje, o tom jsem přesvědčena. A často k tomu uzdravení dojde tak, když poznáme, že i druzí musí bojovat se svými problémy a těžkostmi. Podělit se s druhými o svůj smutek, starosti a úzkosti znamená, že je »zatěžujeme«. Znamená to ukázat jim, že i my jsme lidé. Tak jim dáváme možnost, aby to udělali také. Ano, dokonce je k tomu zveme. Přitom docházíme k poznání, že všichni máme stejnou lidskou přirozenost a že naše problémy a slabosti nejsou zpravidla žádnou výjimkou.

Podle The Sooner Catholic
23. 2. 1997

zněla prvá slova „Krásné Paní“ – pasáčkům. Kdykoliv přichází k lidem poselství z nebe, nikdy nevyvolává strach, nezpůsobuje obavy nebo hrůzu, ale přináší mír, radost a spásu. A i když obsahuje napomenutí a varování, jak tomu bylo u proroků, i to je třeba hodnotit jako pozitivní. Jelikož nás varuje a napomíná, abychom opustili nesprávnou cestu a tak unikli nebezpečí, proto přináší mír a spásu. A takto je třeba chápat i zjevení a poselství Panny Marie, Královny proroků. O fatimském poselství nemůžeme mít v tomto ohledu žádné pochybnosti. Jasně říká: „Modlete se a přinášejte oběti, neurážejte mého Syna, který je už i tak dost urážen!“ Matka Boží sice vyslovila napomenutí a varování, ale když je vezmeme vážně, má nám přinést mír a záchranu. Fatimské poselství se nebojí nikoho, ani kritiky. Od začátku však byli lidé – i jsou – kteří se fatimského poselství báli nebo se bojí – lidově řečeno – jako čert svěcené vody. Pokoušeli se a stále se pokoušejí odporovat pravdě za každou cenu, všemi možnými prostředky. Ale zbytečně a marně. Ba naopak, odporu, jehož pravým původcem je otec lži, Bůh často používá na rozšíření svého poselství.

Když se Lucie, Hyacinta a František měli s „Krásnou Paní“ setkat počtvrté 13. srpna 1917 a protivníci Boha dostali strach ze zásahu z nebe, zasáhl okresní komisař z Vila Nova de Ourem, známý svobodný zednář Arturo d'Oliveira Santos. Podvodným způsobem vlákal děti do svého domu, bez ohledu na rodiče i na dvacet tisíc poutníků, kteří shromáždění na místě zjevení čekali na tři malé pasáčky. Okresní komisař se pokoušel všelijakými prostřed-

ky – nejdřív lichocením a potom vydíráním – „vyvést děti z jejich omylu a lži“. Zbytečně! Marně! Děti prokázaly svou odvahu, jejíž původ a kořeny nebyly v jejich povaze, v jejich přirozenosti. Výsledek byl, že ještě víc lidí uvěřilo v pravdomluvnost dětí a došlo k přesvědčení, že jde skutečně o nadpřirozené události. Po zjeveních v roce 1917 nikdo nemyslel na to, aby dělal Fatimě reklamu. Lidé přicházeli sami od sebe v naději, že budou mít podíl na milostech, které Královna růžence v tak hojně míře rozdávala. V pracovních dnech přicházeli nejprve jen jednotlivci a tu a tam nějaká skupinka poutníků. V neděle a svátky, 13. každého měsíce, ale zejména 13. května a 13. října proudily do Cova da Iria tisíce a desetitisíce lidí. V roce 1919 postavili lidé na místě zjevení maličkou, skromnou kapli. Fatima se začala považovat za nově Lurdy. Přicházeli sem poutníci, aby si vyprosili pomoc, nebo poděkovali za milosti, přicházeli sem růžencem a písněmi vzdát hold Madoně. A čím víc poutníků přicházelo, tím úpornější boj vedli svobodní zednáři proti duchovenstvu a proti „rostoucí pověře Fatimy“. Neuspokojili se jen výsměchem a pomlouváním, jimiž bezbožný tisk od července 1917 nešetřil. Sáhli až k násilí. Našli přítom podporu úřadů, které byly tehdy úplně pod vlivem svobodozednářské lóže.

Násilnosti začaly uvězněním dětí. Svobodozednářské útoky potom pokračovaly: — propagandisticko-protestním shromážděním „proti klerikální pletce“, které zorganizovali svobodní zednáři za podpory úřadů v neděli 19. srpna 1917; — profanováním a svatokrádežným vypleněním devocionálií v Cova da Iria v noci z 22. na 23. října 1917 a po něm následující parodii na noční procesí,

při které se zpívaly nepřistojné písně a přednášely řeči plné slov rouhajících se Bohu, čímž dobrá stovka členů tajných spolků znesvětila místo Santarem; — zlomyslným a násilnickým pronásledováním kléru ve Fatimě a okolí, které bylo zvláště kruté v letech 1918 až 1920; — opatřením, které přijala přímo vláda v letech 1920 až 1924, aby kladla co nejvíc překážek a zkomplikovala příchod procesí poutníků v květnu a říjnu.

Neúspěch všech těchto akcí a opatření přivedl svobodné zednáře do takové zuřivosti, že v noci na 6. března 1922 vyhodili dynamitem do vzduchu malou votivní kapli. Považovalo se to za znamení z nebe, že jedna z pěti bomb nevybuchla, ta, jež byla podložena pod keříkem, nad nímž se zjevila nebeská Královna.

Tato svatokrádež vyvolala všeobecné pobouření, protože se o ní prostřednictvím tisku dozvědělo celé Portugalsko. Ze všech stran přicházely protesty proti takovému počínání, dokonce i v parlamentu docházelo k protestům, třebaže ministr vyhrožoval zostřením represálií proti Fatimě. Do Fatimy přicházely odprošující pouti a procesí. Osm dní po události, dne 13. března, se na podnět fatimského faráře konalo procesí k ruinám kapličky. Asi deset tisíc lidí chtělo svou úctou a dětinskou láskou přinést Matce Boží zadostučinění... Na 13. května 1923 byla vyhlášena celonárodní pouť jako smíření za ohavný čin. Zúčastnilo se jí přes šedesát tisíc lidí. Ze všech provincií, všech společenských vrstev, všech povolání.

Není pochyb, že všechny násilnosti a nepřátelské činy jen přispěly k většímu rozšíření slávy Fatimy.

(Pokračování příště)

Eucharistie – zvěst a svědectví daru svobody

Eucharistie osvobozuje pro Boha i pro člověka

Francouzská revoluce zásadně změnila tvář Evropy a světa, ale nikoliv pouze k dobrému. Tzv. »poselství spásy« z r. 1789 zní: **Volnost, rovnost, bratrství**. Toto poselství však nemohlo být skutečně účinné, protože zapomělo na čtvrtou důležitou oblast, ale vlastně nezapomělo, nýbrž vědomě ji potlačilo, totiž víru v Ježíše Krista. Pojmy svoboda, rovnost a bratrství vznikly všechny v Novém zákoně. Jestliže však nejsou zakořeněny v Boží skutečnosti, jak tomu bylo právě ve Francouzské revoluci, pak se obrátí ve svůj protiklad. Čím je svoboda bez vazby na Boha? Svým spojením s egoismem je pro člověka ihned ztracena. Neboť i když se člověk osvobodí z moci vykořisťovatelů a tyranů, ještě dlouho není osvobozen sám od sebe. Právě dějiny nešťastného komunismu jsou toho jasným dokladem.

Čím je svoboda bez vazby na Boha? Zapletením do společenských účelů a tlaků je pro člověka záhy ztracena. Kdo se neumí modlit *Sláva Bohu na výsosti*, neumí ani sloužit pokoji lidí na zemi, neboť pokoj je vždy výsledkem lidské svobody. Jestliže člověk za druhým člověkem nevidí Boha, upadá do nebezpečí, že bude člověka využívat jako prostředku k určitému cíli, a to znamená, že jej zneužívá a instrumentalizuje. A tak člověk ztrácí svou svobodu. Tak např. znamenal jediný kolektivní systém socialismu takřka totéž co uhlí, kterým se bezmyšlenkovitě topilo v lokomotivě tzv. pokroku, aby se lidstvo dostalo do finálního komunistického ráje. Gulagy a vězení komunistické říše jsou toho varovným příkladem. Ale i v konzumně orien-

tované společnosti Západní Evropy a Ameriky v honbě za požitky, majetkem a počtami se stali lidé kapitálem, ve kterém je jedinec díky reklamě a propagandě degradován na pouhou loutku, a tak je zbaven své svobody. Reklama vtahuje člověka do sítě rozkoší a žádostivosti a pohání jej k stále většímu konzumu. Zde již člověk nežije, ale je žit. *Pravda vás osvobodí* (Jan 8,32), říká nám Kristus.

Nevěra je opium národa a vystavuje jej nebezpečí, že jej svede kdejaký falešný společenský prorok. Neboť bez spojení s Bohem se sám sobě odizuje a je pak náchylný podléhat zneužití. Je to příznačné, že právě v této době, kdy se nechali oloupit o víru v Boha, kterou pokládali za opium, sáhli po opiu, drogách a alkoholu. Člověk není živ jen samým chlebem. Má také jiný druh hladu. Člověk potřebuje smysl, člověk potřebuje Boha. Nemůže nakonec najít uspokojení v ničem jiném než v Bohu, jak nám to říká již sv. Augustin: *Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě, Bože*. Proto Bůh musí darovat v Eucharistii sám sebe člověku jakožto odpověď na lidský hlad po svobodě a po životě. Eucharistie je pro člověka nezastupitelným »elixírem života«. Právě po Francouzské revoluci s jejím poselstvím o svobodě, rovnosti a bratrství zažil svět války takových rozměrů, jaké byly dříve zcela nemyslitelné. Rakouský literát Franz Grillparzer řekl správně: »Humanita bez divinity znamená bestialitu,« tzn. lidskost bez Boha je násilí a hanebnost.

Když se 200 let po Francouzské revoluci, tzn. r. 1989 dostalo národům Střední a Vy-

chodní Evropy svobody od komunismu, nestal se sen o svobodě skutečností, ale zůstal dále snem. Lidská svoboda má svou záruku jedině v Bohu. Není možno jí dosáhnout pouze společensko-politickými operacemi a změnami; její kořeny jsou mnohem hlubší. Neboť člověk poznamenaný dědičným hříchem přichází na svět nesvobodný. Sv. Augustin definuje jeho srdce jako *Cor incurvatum in se ipsum*, srdce zaměřené samo na sebe. Již nemluvně usiluje o to, aby se všechno točilo kolem něho, a když tomu tak není, umí pěkně křičet. Ostatně s tím se setkáváme i u starších lidí, kteří tak pouze ukazují, na jakém vývojovém stupni se již nacházejí. Tím, že křtí člověka, začíná církev u každého od bodu nula. Námitka, že křesťanství za 2000 let ničeho podstatného nedosáhlo, přehlíží tu skutečnost, že křest začíná u každého od samého začátku.

Tato do sebe zaměřená podstata člověka, *cor incurvatum in se ipsum*, není původním základem rysem člověka, který byl stvořen k obrazu a podobnosti Božímu. Je to důsledek deformace dědičným hříchem. Dědičný hřích vlastně nespočíval v touze »být jako Bůh«. Neboť jestliže byl člověk stvořen, aby byl Božím podobenstvím, co mohlo být vznešenější tužbou než být Božím obrazem? Nevyzývá nás právě k tomu Kristus, když říká *Budte svatí, jako je svatý váš nebeský Otec!* (Mt 5,48)? Nikoliv. První člověk, Adam, se nezměnil na svůj předobraz, na obraz Boží. Bůh není bytost zahleděná sama do sebe, která žije jen sobě, která krouží jen kolem sebe. Když se Bůh zjevil, znamenalo to něžnost, lásku, vyzařování, pokoru a smilování. Eucharistie je

zpodstatnělá Boží láska, něžnost a pokora, ano, je sám Bůh, který se stal člověkem. Není to věc, nýbrž osoba.

Trinitární rozměr Eucharistie

Ústředním poselstvím Janova evangelia je: **Bůh je láska**. Láska se však nemůže dávat sama sobě, protože praslovem lásky je *TY*. (srov. 1 Jan 4, 16b) Láska říká vždy *TY*. Když Bůh říká *TY*, není to jen prázdný zvuk! Není to řečeno jen tak. Spíše stojí v Synovi vůči Otci proti sobě odvěké *TY*. A protože Syn je skrz naskrz Synem Otce, nemůže mluvit k Otci jako k sobě samému, ale musí právě vzhledem k Otci říci *TY*. Otec opět odpovídá svému Synu *TY* a toto *TY*, v němž se setkává Otec a Syn, je osoba Ducha svatého. Bůh je »prýč sám ze sebe«, směřuje k tomu druhému. Bůh je celý unesen tím druhým. Je zpodstatnělým vztahem, jak říká sv. Tomáš.

Tajemstvím Nejsvětější Trojice je zpodstatnělý vztah lásky. Když se Otec zjevuje, je »prýč sám ze sebe« a je celý zahleděn do Syna, takže říká při křtu v Jordánu: *Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení* (Mt 3,17). A když se zjevuje Syn, nehledá svou slávu, nýbrž vzdává čest Otci, když říká: *Otec je větší než já* (Jan 14,28). A když se zjevuje Duch svatý, nestaví do světla sebe sama, ale přináší světlo Otci a Synu. Bůh je tedy zpodstatnělý vztah. Otec je zavázán Synovi, neboť bez Syna by nebylo Otce. Syn je opět zavázán Otci, neboť bez Otce by nebylo Syna. Ducha svatý je zavázán Otci i Synu. Neboť bez Otce a Syna by nebylo Ducha vzájemnosti a výměny.

A právě zde má své kořeny Eucharistie. Ona je »chlebem učiněným vztahem« Otce k Synu a v Duchu svatém Syna k Otci a také k lidem, to zn. Eu-

Promluva k Anděl Páně

Všechny země viděly spásu našeho Boha

Dospěli jsme k závěru 46. mezinárodního eucharistického kongresu. S oprávněným uspokojením můžeme říci: *Všechny země viděly spásu našeho Boha.* Země spatřila svého Vykupitele. Uviděla jej zde, ve Wroclawi, uviděla jej **očima víry shromážděného Božeho lidu**, očima víry představitelů všech kontinentů naší země. Vyjadřuji velkou vděčnost Boží Prozřetelnosti, že 46. mezinárodní eucharistický kongres se mohl uskutečnit zde ve Wroclawi. Všem shromážděným děkuji za účast v tom velkém tajemství naší víry, v **tajemství eucharistického Krista**. Děkuji ještě jednou přítomným kardinálům v čele s polským primasem, s hostitelem kongresu kardinálem Jindřichem, kardinálem Františkem z Krakova, můj zvláštní pozdrav patří kardinálu Joachimmu Meisnerovi, který se narodil zde ve Wroclawi. Děkuji všem arcibiskupům a biskupům, kteří přijeli do Wroclawi ze všech světových stran. Zdravím představitele vlády a děkuji jim za jejich přítomnost...

Zdravím všechny složky vratislavské církve, duchovní i světské, teologickou fakultu, metropolitní seminář, mužské

i ženské řády, vysoké školy, řemesla, zdravím všechny ty, kteří připravili velké dílo kongresu.

Pozdrav zástupcům celého světa

Zdravím delegace, které přijely na kongres z Polska i ze všech stran světa, z daleké Asie, Austrálie, Afriky, Ameriky Severní, Střední i Jižní i z Evropy. Zvláštním způsobem vítám poutníky z bratrských krajín, z Čech, Slovenska, Ukrajiny, Bělorusi a Estonska. Mnozí z vás možná poprvé potkávají papeže na jeho poutní cestě, možná, že se mýlím, ale mám tu na mysli především poutníky z Kazachstánu. Děkujeme Bohu, že nám dal milost, že dnes můžeme společně v jednom duchu a jednom srdci vzdávat chválu Ježíši Kristu v Nejsvětější Eucharistii.

Těžce zkoušená země

Končíme tento kongres v zemi tak těžce zkoušené v průběhu dějin. Země Dolního Slezska je zemí zvláštního svědectví, je zemí posvěcenou přítomností velkých svědků víry. V této zemi plnila úkoly milosrdenství svatá Hedvika Slezská, matka slezských měst. Zde také prožila první údobí svého života bl. Tereza Benedikta od Kříže, sestra

Edit Steinová, která čeká na svou kanonizaci.

Sestry a bratři, zde ve Wroclawi jsme složili hold eucharistickému Kristu. Ať se to velké tajemství víry nyní **promění ve službu člověku**, především tomu nejmenšímu. Spolu s Kristem budovat civilizaci lásky, civilizaci pravdy, civilizaci svobody, té svobody, ke které nás osvobodil Kristus.

Pozdrav dětem

Dnes je Den dítěte. Toužím políbit každé dítě wroclawské, každé dítě polské i na celém světě, především ty, které jsou opuštěné, které trpí nedostatkem srdce vinou prostředí, ve kterém žijí, ty, které jsou nechtěné. V tomto přejí, aby se všechny děti na světě těšily z radosti a lásky.

V další části promluvy pozdravil Jan Pavel II. jednotlivé jazykové skupiny v jejich mateřštině. Pak pokračoval:

Maria a Eucharistie

Buď pozdravena, živá Hostie, ve které Ježíš Kristus ukrývá své božství. Na zakončení této slavné eucharistické slavnosti se vracíme v myšlenkách k Marii a modlíme se Anděl Páně. Všichni tu modlitbu známe. Víme, že ona nám připomíná scénu zvěstování: Anděl Páně zvěstoval Panně Marii a ona počala z Ducha svatého. Chvilé zvěstování je také chvílí panenského početí Božím Syna. Tak tedy ta mariánská modlitba, kterou se modlíme třikrát denně, připomíná nám veliké tajemství vtělení. *Buď pozdravena, milostiplná, požehnaná mezi ženami, požehnaný plod života tvého.* O dnešní neděli na konci **Statio Orbis**, která uzavírá Eucharistický kongres ve Wroclawi, uvědomujeme si zvláštní **svazek mezi tajemstvím vtělení a Eucharistií**. *Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi*, opakujeme v modlitbě Anděl Páně. **Právě toto tělo se stává Eucha-**

ristií, když kněz nad chlebem a vínem vysloví slova, která řekl Kristus ve večeřadle: *Toto je moje Tělo, které se za vás vydává, toto je moje Krev nové a věčné úmluvy, která bude prolita za vás a za mnohé. To číňte na mou památku.* Tak vidíme spojení mezi tajemstvím vtělení Slova a Eucharistií.

Vyjadřuje to pěkně polská eucharistická píseň

Tak tedy modlitba Anděl Páně nám odkrývá svoji eucharistickou hloubku. Kristus řekl: *Pod podstatou chleba a vína vám dávám za pokrm Tělo a Krev.* – Tedy to, co mu působením Ducha svatého dala jeho Matka Maria. Bůh Otec, když vybral Marii za Matku svého jednorozeného Syna, **svázal ji zvláštním způsobem s Eucharistií**. Maria, uč nás stále lépe chápat to velké tajemství víry, abychom vždycky s radostí a vděčností přijímali pozvání tvého Syna: *Veďte a jezte, to je mé Tělo, vezměte a pijte, to je moje Krev.* Zdráv buď Chlebe andělský v této svátosti, velebíme tě!

Závěrečné extempore

Bůh zaplať za ten dovětek k eucharistickému obřadu, za kantátu. A nakonec vám musím říct, že s počasím to bylo v pořádku. Bylo přesně tak, jak bylo zapotřebí. Nebylo vytrvalého deště, chvilkami to zkoušel, ale vzdal to. Viděl, že s námi to nevyhraje. Mimo to, já přijíždím z Říma, kde někdy bývají hrozná vedra. Např. minulou středu při generální audienci jsme sotva vydrželi na náměstí sv. Petra, takové bylo vedro. S vedry se to nesmí přehánět. Počasí přesně na míru, Wroclawi na počest. Na míru mojí vlasti. Dobré počasí! Zaplať pán Bůh.

Na pozdravy „Ať žije papež!“ odpověděl: „Ještě pořád žiju! Naplnil jsem již 77 let!“

Přípr. -Iš-

Eucharistie – zvěst a svědectví daru svobody

... (Pokračování ze str. 8)
charistie je sám Syn. Věčné TY Syna k Otci v Duchu svatém nachází svůj časný rozměr k člověku v slovech eucharistické proměny: *Toto je mé Tělo, které se za vás vydává. Toto je má Krev, prolita pro vás.* Z tohoto pohledu není Eucharistie ve svatostánku něčím statickým, jak se s tím často setkáváme ve starší grafice nebo literatuře zobrazující Ježíška nebo Dobrého Pastýře, který čeká na své cítěle. Nikoliv, Kristus je

v Eucharistii přítomen jako ten, který je ze sebe celý pryč a směřuje k Otci. Když se přiblížíme ke svatostánku, vstupujeme současně do magnetického silového pole, ve kterém Syn vychází ze sebe a směřuje k Otci. Ježíšova přítomnost v Eucharistii je tedy dynamická, osvobozuje člověka z jeho kroužení kolem sebe samého a přitahuje jej, aby se odevzdal Otci a lidem. A to je to nejvládnější osvobození člověka.

(Pokračování příště)

STATIO ORBIS

Homilie Jana Pavla II. na závěr 46. mezinárodního eucharistického kongresu

46. mezinárodní eucharistický kongres dospěl ke svému vyvrcholení – *Statio Orbis*⁽¹⁾. Kolem tohoto oltáře se duchovně schází a sjednocuje celá církev ze všech kontinentů zemského glóbu. Chce před tváří celého světa složit vyznání víry v Eucharistii a vyzpívat hymnus díkyčinění za ten nevýslovný dar Boží lásky. *Když miloval své ve světě, miloval je až do krajnosti* (Jan 13,1). Eucharistie je pramenem i vrcholem života církve. Církev žije Eucharistií, z ní čerpá duchovní energii pro naplnění svého poslání, ona jí dává sílu k růstu, ona ji sjednocuje. Eucharistie je srdcem církve. Nynější kongres se spojuje organicky s přípravou na velké jubileum roku 2000. V programu duchovní přípravy k jubileu je letošní rok zasvěcen zvláště hlubokému rozjímání o osobě Ježíše Krista. *Ježíš Kristus, jediný Spasitel světa – včera, dnes i navěky*. Copak mohlo chybět právě v tomto roce toto eucharistické vyznání víry celé církve?...

Mysterium fidei

Abychom prohloubili poznání tajemství Eucharistie, musíme se stále vracet do večeřadla, kde se na Zelený čtvrtek konala poslední večeře. V dnešní liturgii vlastně svatý Pavel hovoří o ustanovení Eucharistie. Zdá se, že je to vůbec nejstarší zápis, který hovoří o Eucharistii, ranější než zápis evangelistů. Sv. Pavel v listu ke Korintánům píše: *Pán Ježíš tu noc, kdy byl vydán, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal jej a řekl: »To je moje tělo, které se za vás vydává. Čiňte to na mou památku.« Podobně po večeři vzal kalich a řekl: »Tento kalich je nová smlouva potvrzená mou krví. Kdykoliv z něho budete pít, čiňte to na mou památku!«* Kdykoliv totiž

již tento chléb a pijete z tohoto kalicha, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde (1 Kor 11,23–26).

Tvou smrt zvěstujeme... Pane Ježíši Kriste. Tato slova obsahují samotné jádro eucharistického tajemství. Nacházíme v nich to, čeho jsme denně svědky a účastníky, když slavíme a přijímáme Eucharistii. Ježíš ve večeřadle dokonává předpodstatnění. Mocí jeho slov se chléb, který si uchovává vnější podobu chleba, stává Kristovým Tělem, a víno, které si uchovává vnější podobu vína, se stává jeho Krví. Hle, velké tajemství víry. (Tak zní v polské verzi liturgie překlad výzvy *Mysterium fidei* pozn. překl.).

Když slavíme toto tajemství, konáme nejen znovu to, co Kristus činil ve večeřadle, ale **vstupujeme také do tajemství jeho smrti**. *Tvou smrt zvěstujeme - vykupitelskou smrt – tvé vzkříšení vyznáváme*. Jsme skutečně účastníky událostí svatého Třídení a velikonoční noci. Jsme účastníky vykupitelského Kristova tajemství a čekáme na jeho příchod ve slávě. Současně s ustanovením Eucharistie jsme **vstoupili do posledního času**, času očekávání druhého, konečného Kristova příchodu, kdy se uskuteční soud nad světem a současně se dokoná dílo vykoupění. O tom všem Eucharistie nejen hovoří, to všechno se v ní naplňuje. Ona je skutečně velkou, největší svátostí církve. **Církev slaví Eucharistii a současně Eucharistie tvoří církev**.

Já jsem živý chléb (Jan 6,51)

...Slova z evangelia sv. Jana jsou velkým příslibem Eucharistie po zázračném rozmnožení chleba, které se uskutečnilo poblíž Kafarnaum... *Já jsem živý chléb, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude*

žít navěky. Chléb, který já dám, je moje tělo za život světa. (Jan 6,51). A když tato slova vyvolala odpor mnoha posluchačů, tehdy Ježíš řekl: *Amen, amen, pravím vám. Jestliže nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě života. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Moje tělo je vpravdě pokrm a moje krev je vpravdě nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm* (Jan 6,53–56).

Oči všech se obracejí k tobě a ty jim dáváš pokrm v příhodný čas (Ž 145,15)

V prvním čtení dnešní liturgie Mojžíš mluví o Bohu, který krmí svůj lid po čas putování pouští do zaslíbené země: *Pamatuj na všechny cesty, kterými tě vodil Hospodin, tvůj Bůh, čtyřicet let na poušti, aby tě potrápil, vyzkoušel a poznal, co je v tvém srdci*.

Ten obraz lidu putujícího pustinou, který nám popisují tato slova, promlouvá také k nám, kteří se blížíme ke konci druhého tisíciletí od Kristova zrození. Do tohoto obrazu se vejde všechen lid a všechny národy celé země a zvláště ty, které trpí hladem.

V době dnešní *Statio mundi* je nezbytné uvědomit si jasně celý »zeměpis hladu«, který zaujímá mnoho míst na této zemi. V této chvíli **miliony našich bratří a sester trpí hladem** a mnoho z nich hladem umírá, zvláště děti! V epoše nebývalého rozvoje techniky a novodobých technologií je drama hladu velkou **výzvou i obžalobou!** Země je schopna uživit všechny lidi. Proč tedy dnes, na konci 20. století, tisíce lidí hynou hladem? Je nezbytné udělat v celosvětovém měřítku **vážné zpytování svědomí** – zpytování svědomí, pokud jde o sociální spravedlnost a nejelementárnější lidskou solidaritu.

Zdá se, že je zapotřebí připomenout základní pravdu:

Země patří Bohu a všechna její bohatství dal Bůh do rukou člověka, aby je spravedlivým způsobem využíval tak, aby **sloužil dobro všech**. Takové je poslání stvořených dober. Mluví o tom samo právo přírody. V době nynějšího eucharistického kongresu nesmí chybět naše solidární volání po chlebu ve jménu všech těch, kteří trpí hladem. Tímto voláním se obrácíme nejprve k Bohu, který je Otcem celé lidské rodiny. *Chléb náš vezdejší dej nám dnes!* Ale adresujeme je také lidem z oblasti politiky a ekonomie, na kterých spočívá odpovědnost za spravedlivé rozdělování statků v měřítku celosvětovém i v měřítku jednotlivých zemí: je třeba **konečně skoncovat s metlou hladu**. Kéž solidarita převládne nad bezbřehou touhou po zisku a nad využíváním těch zásad trhu, které neberou ohled na nezadatelnost lidských práv.

Každý z nás nese část odpovědnosti za tento nespravedlivý stav, každý z nás se nějakým způsobem posvrňuje hladem a bídou těch druhých. Naučme se podělit o chleba s těmi, kteří ho nemají, nebo ho mají méně než my! Naučme se otvírat své srdce potřebám bratří a sester, kteří trpí z důvodů nouze a nedostatku. Oni se k tomu někdy stydí přiznat, skrývají svoji bídu. Je třeba k nim diskrétně vztáhnout pomocnou bratrskou dlaň. To je jedna z lekcí, kterou nám dává Eucharistie – Chléb života. Stručně to vyjádřil velmi výmluvně sv. bratr Albert, krakovský chudák, který svůj život zasvětil službě těm nejubožejším. Říkal často: **»Je třeba, abychom byli dobří jako chleba, který leží na stole pro všechny, z kterého si každý může kus ukrojit a nasytit se, když má hlad.«**

Ke svobodě nás osvobodil Kristus (Gal 5,1)

Tématem Mezinárodního eucharistického kongresu ve *(Pokračování na straně č. 13)*

Na závěr 46. mezinárodního eucharistického kongresu

Návštěvy Jana Pavla II. v Polsku jsou často chápány především z pohledu polského papeže, který se vrací do své vlasti ke svým rodákům.

Na začátku této, jeho zatím nejdelší páté cesty po vlasti však jeho pouť obsahuje program, který značně překračuje rámec samotného Polska. Obrací se totiž k shromáždění, které se sešlo v Polsku z celého světa, k eucharistického kongresu, a před tvář celého světa se obrací také na zástupce odloučených křesťanských církví i zástupce židovské obce s náležitou a horoucí prosbou o modlitbu za jednotu.

Je to zajisté více než jen lidská rezie, která skloubila tak důmyslně tyto události. Je to vedení Ducha svatého, který vede Kristova náměstka ke krokům, které směřují k naplnění Kristovy poslední vůle: aby všichni byli jedno. Tuto velikněžskou modlitbu vyslovil Ježíš Kristus na závěr první nekrvavé oběti, v níž ustanovil Eucharistii jako znamení a zdroj jednoty.

Není jisté náhoda, že právě ve vratislavské „Hale století“, kde se po celý týden den co den shromažďovaly tisíce věřících k eucharistické oběti, se může hlava katolické církve obejmout tak srdečně a upřímně s představiteli bratrských církví. Této ekumenické bohoslužbě »Velké modlitby« tak předcházela vroucí modlitba křesťanů nejen v této

hale, ale i v jiných chrámech před vystavenou Nejsvětější svátostí oltární, aby se přiblížila chvíle, kdy se všichni shromáždíme kolem jednoho stolu a kdy spolu poklekne před svátostným Spasitelem. V této svátosti nám zanechal památku na svou nejvyšší oběť, na nejvyšší cenu, kterou zaplatil za naši jednotu. Komentátor německé ZDF televize poznamenal, že se v Polsku a ve Wroclawi pěstuje spíše tradiční křesťanství minulosti. Totéž se často říká o současném papeži. A přece tento papež není zahleděn do minulosti, jeho pohled míří do budoucnosti více než pohled těch, kteří se pokládají za apoštoly současnosti. Ale právě v tomto „tradičním“, v hluboké a pokorné víře a zbožnosti, která dokáže klečet i do půlnoci před Nejsvětější svátostí v upřímné modlitbě, tkví kořeny síly, která přemáhá zlo, proměňuje srdce, vede k odpuštění, smíru a jednotě.

Kéž se tento poslední papežův krok a papežova prosba podpořená modlitbami tisíců věřících stanou dalším mezníkem na cestě k sjednocení křesťanů, kéž můžeme halu ve Wroclawi nazývat nejen Halou století či Halou kongresovou, ale halou tisíciletí, halou, která přispěla k tomu, že 2. tisíciletí, poznamenané rozdělením, se ve svém závěru obrací k tisíciletí opětovné a trvalé jednoty.

Přípr. -Iš-

➔ Myšlenka na neděli – pokrač. ze str. 3

může a chce dát vzrůst velkým a úžasným dílům, takže ptáci mohou hnízdit v jejich stínu. Jemu dej k dispozici, co jsi a co máš, a sám ustup v pokoře, aby zde mohla vykonat své obdivuhodné tvůrčí divy jeho nevystihlá moudrost a dobrota. *Bud' stále plný důvěry. Žiješ přece z víry.*⁽¹⁾ A příčinu svých zklamání a smutků už nikdy nehledej u Něho, ale ve své bláhovosti: *Jeho činy jsou tak velkolepé, Jeho záměry tak přehluboké! Jen tupec o tom neví a hlupák tomu nerozumí.*⁽²⁾ Můžeš to pochopit?

Odpusť, můj Ježíši!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 2. čtení; ⁽²⁾ Resp. žalm 92 7

WROCLAW – STATIO ORBIS – PŘÍMLUVY

Bratři a sestry, Duch svatý nás shromáždil ze všech konců světa v této Statio Orbis kolem tajemství Eucharistie, která je znamením milosrdenství a znakem jednoty, poutem lásky a darem pravé svobody. Spojení s Pannou Marií a všemi svatými, přednášejme své prosby Kristu Vykupiteli, který nás vykoupil, abychom byli svobodni.

Pane Ježíši Kriste, ukřížovaný a zmrtvýchvstalý, ty jsi obrazem nového člověka –

prosíme tě o pokoj a shodu mezi všemi lidmi, shlédni laskavě na země, které sužuje válka; na utlačované národy, které prožívají etnické konflikty nebo jsou zbaveny opravdové svobody a práv, aby křesťané, kteří jsou krmení chlebem života, byli svědky Boží pravdy a svobody a přičinili se o budování nového souladu v lidské rodině.

Pane Ježíši, kterého pomazal Duch svatý, ty jsi přinesl světu oheň lásky –

prosíme tě za všechny, kteří hladoví a žízní po spravedlnosti, za ty, kteří trpí a pláčou, za ty, kteří zakoušejí fyzickou nebo duševní slabost, aby díky tvé božské lásce, čerpané z kalicha vykoupění, šířila se ve světě ona síla – láska, která obnovuje srdce i svědomí ve svobodě Božích dětí.

Pane Ježíši, Vykupiteli světa, ty jsi při poslední večeři a v době svého utrpení na kříži obětoval své Tělo a svou Krev –

svěřujeme ti zvláštním způsobem biskupy, kněze a jáhny. Ty sis je sám vybral za správce tajemství Eucharistie, aby mohli sytít kněžský lid Chlebem věčného života; jeho požívání sjednocuje všechny věřící s tebou v jednom těle, činí je svědky naděje, která nezklame, protože má svůj zdroj v tobě.

Pane Ježíši Kriste, Dobrý Pastýř, ty jsi dal svůj život za své ovce –

prosíme tě za mládež celého světa, kterou jsi povolal, aby byla apoštoly a učedníky tvého království, učiň, aby naslouchala tvému hlasu a uskutečňovala v církvi a ve světě své povolání a probouzela v prostředí studia i práce touhu po pravém vykoupění, které přináší sílu pravdy, nadšení pro nový život a lásku ke svatosti.

Pane Ježíši, náš bratře a Příteli, ty jsi učil, že pravda nás osvobodí – prosíme tě za ty, kteří hledají pravdu, kteří budují spravedlnost a ukazují světu pravou krásu, která je odleskem tvé dobroty. Dej, aby tě ve světle tvého evangelia nacházeli ustavičně přítomného ve svátosti Eucharistie, která je srdcem našich srdcí, místem našeho míru v tobě a pokrmem na cestě do nebeské vlasti.

Pane Ježíši, věrný Svědku, ty budeš naším soudcem na konci světa –

prosíme tě za všechny, kteří vydávali svědectví pravdě uprostřed pronásledování a neslí tvé evangelium až na kraj světa – učiň, aby byli vždy odvážnými hlasateli tvého království, neslí zvěst svobody všem lidem a hlásali, že ty jsi Pánem dějin, že jsi nám přikázal slavit památku tvé oběti až do doby, kdy znovu přijdeš ve slávě.

Pane Ježíši, ty jsi nás shromáždil ze všech kontinentů na polské zemi, abychom ukázali světu, že jsme tvou církví a tvým tělem v modlitbě a chvále. Na přímluvu Panny Marie, své Matky, která nám dala tebe, živý Chlebe, učiň, abychom sjednoceni v témž Duchu mohli velebit Otce nyní i na věčnosti. Jenž žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

NEW AGE A JEHO SEKTY 3

Hnutí NA je popisováno také jako návrat k »přirozenému náboženství«, k renesanci šamanismu neboli »zapomenu-té« vazbě člověka s přírodními silami. Autoři knihy *Rebirthing In The New Age* (Nové zrození v Novém věku) nabízejí jako »základní princip« rebirthingu »vytvoření vědomého spojení s planetou«. ³⁵ V éře Vodnáře, v Nové éře musí přijít očistění světa zavedením života skutečné ekologické éry.

Příkladem praktické činnosti, která realizuje teze o ekologické éře, je v USA vznik Institutů vědomé evoluce, které nabízejí »náboženství ekologického poradenství«, kurzy vědomé evoluce s možností získat titul magistra a dokonce i doktorát. Spojení Freuda a Darwinovy teorie pro ekologickou terapii má inspirovat lepší budoucnost lidské rasy »připomínáním« zkušeností, které máme z vývojového stupně plazů a opic. Někdy se toto hnutí dovolává myšlenek Teilharda de Chardina a vysvětluje, že on předpověděl »příchod hluboce morálního lidstva, zušlechtěného univerzálním duchem kosmického Krista. Lidské vědomí, které je stále složitější a složené ze vzájemností, určuje noosféru, vrstvu vědomí nebo ducha, která obklopuje zemi.«

K úplnosti myšlenkového světa NA byli připojeni také kosmité a četné verze UFO. NA tak jednak podporuje hinduistickou vizi světa, z druhé strany umožňuje najít »vědecký« protipól své démonické vize, která zdůvodňuje magii a pověru. Především však znehodnocuje křesťanské zjevení, když např. tvrdí, že ve Starém zákoně je mnoho narážek na létající talíře a že

Ježíš Kristus je nadzemskou kosmickou bytostí.

Přesvědčení o pravdivosti i těch nejmělejších interpretací UFO je vlastní řadě skupin sektářských, okultistických, spiritistických a dokonce i satanistických.

Američan Bill Sadler tvrdí, že r. 1934 mu sedm nadzemských bytostí ukázalo tzv. knihu Uranie. Hlásá, že Kristus mezi dvacátým osmým a dvacátým devátým rokem života prošel římské impérium ve společnosti dvou obyvatel Indie. Zavrhuje řadu křesťanských pravd. Jeho sekta se nazývá Urania.

Scientologie (nauka o vědě), která je hnutím a organizací ekonomickou, spojuje v sobě prvky asijských náboženství, magie, medicíny a psychologie. Tvrdí, že osobnost se skládá ze »seskupení titanů« – duchů vyhnaných kdysi z galaktiky krutým vládcem Xenu.

Některé ufologické sekty, např. Human Individual Metamorphosis navrhují odloučení lidí od rodin a zapojení do skupinové práce. Odměnou za to bude jejich přemístění pomocí UFO na jinou planetu. Metodou kontaktu s kosmickými bytostmi může být meditace vedená mistrem – guru.

Velký ohlas získala v Polsku sekta, která se nazvala Centrum obnovy lidí a země Antrovis. Její sympatizanti tvrdili, že před 8 miliardami let vyletěli Poláci z planety Atlanta a přistáli pod horou Sleža. Ježíš Kristus se narodil jako syn Polky Marie a Hebrejce Gottlieba. Kolem r. 2000 má přijít řada

katastrof, které zničí Zemi, takže lidstvo zahyne s výjimkou 144 tisíc Slovanů, hlavně Poláků, členů sekty, kteří odletí pomocí UFO na planetu Mirinda.³⁶

NA je ideologickým zdůvodněním feminismu v jeho radikální podobě. Vysvětluje, že neviditelnou silou vířící energie, která vytváří formy z bezvarosti, je podle staré východočínské koncepce síla ženská JIN, a nikoliv síla mužská JANG. Proto je naprosto nepodstatné dávat jí jméno »Bůh«, jako by byla reprezentantem rodu mužského. Ženy mají pochopit, že ony jsou »modelem« projevu energie plné lásky, která chrání život. Místo »Boha« musí v éře Vodnáře zaujmout »Bohyně«. Ženy nemají napodobovat muže, přebírat typicky mužskou vládu, nýbrž mají zavádět pro sebe charakteristickou skutečnost harmonie a komunikace mezi lidmi i bohy, dětmi a přírodním prostředím i lidí mezi sebou. Mužská síla jang není schopná přijmout přímé spojení s vyššími mocnostmi, se světem duchů, démonů a nadlidí, protože je zaměřena příliš navenek. Všichni významní tvůrci náboženství byli muži, ale svou roli mohli sehrát jedině díky tomu, že měli přístup k tvůrčí síle popisované jako jin. Nalezli a aktivizovali v sobě samých tvůrčí zdroj spojený s počítáním a zrozením.

Všechny náboženské skupiny vzniklé na bázi NA charakterizuje daleko zacházející **synkretismus**. Některé jsou splencem různých náboženství, idejí, záměrů, které mají na troskách »starého« pořádku vybudovat »nový lepší svět«.

Synkretismus může nabývat různých podob. V minulosti bylo již mnoho pokusů vytvořit »univerzální náboženství«, které slepuje všechna existující do jednoho celku. V ptolemajovském Egyptě to bylo tzv. Sarapeum. Římané budovali Panteon, který měl být světem všech bohů. V XVII. století se rosenkrucciáni pokoušeli o »akademii pansofie«, která by svojí »vševědou« zahrnovala různá vyznání. V XIX. století bylo těch pokusů velmi mnoho. Jejich výrazem byla na př. Universalistická synarchistická církev, Svatyně Bahaická. V našem století je to na př. Svatyně světového porozumění, která má podporu v kruzích OSN.

V souvislosti s rychlým šířením NA je pro každého věřícího závažnou otázkou **vztahu křesťana k New Age**.

Křesťanské pravdy nenacházejí souhlas u autorů hnutí NA. Když se mluví o odchodu »staré éry«, míní se tím křesťanství a jeho plody. Někteří zastávají velmi radikální postoj, např. D. Spangler v knize *Revolution: Birth of New Age*: „Ti, kteří by se chtěli protivit New Age, budou muset být eliminováni, má-li se uskutečnit společenství New Age.“³⁷ Margot Brealy z Centre for Judaismus and Jewish-Christian Relations, která má sídlo v Birminghamu v Anglii, označila tato slova za předpověď »potenciálního holokaustu«.

Hodnocení NA ve světle křesťanského učení poukazuje na zásadní rozdíly mezi evangeliem a ideami Nové éry.

1. Způsob chápání role a místa Ježíše Krista v dějinách světa. Bible hovoří o výjimečné a jedinečné roli Ježíše Krista v celých dějinách spásy. V NA Ježíš platí za jednoho z mnoha učitelů či pozemských bytostí, jehož moudrost je čistě lidská.

2. Koncepce zla a hříchu. Bible předává nauku, že člověk je hříšný a že po smrti stane před Božím soudem (srov. Žid 9, 27–28). NA nezná hřích, mluví o souvislosti rozhodnutí přijatých v minulých vtěleních a vědomě navádí k sexuální nevázanosti a užívání narkotik.

3. Chápání spásy. Bible učí o vykoupení, které je způsobeno Boží mocí skrze smrt Ježíše Krista na kříži (Řím 3, 19–26; Ef 1, 7–8).

NA hlásá pelagianismus, když tvrdí, že člověk se může

spasit vlastními silami (autosoteria).

4. Koncepce Boha. Bible zjevuje osobního Boha, který je odlišný od všeho stvoření (Gen 1, 1). NA hlásá panteistickou vizi všehomíra.

5. Učení o modlitbě. Bible ukazuje na nezbytnost modlitby (Mt 6, 16–18), četby Písma sv. (Jos 1, 7–8) a účasti na Eucharistii (Sk 2, 46). NA zaměřuje člověka na různé formy meditace, které často připomínají spiritistické praktiky, užívání krystalů, talismanů a amuletů.

6. Vize dějin světa. Bible předpovídá naplnění času a příchod Ježíše Krista. (Sk 3, 19). NA předpovídá příchod kosmických bytostí, duchů a demonů či satana, kteří spasí vyvolené na této zemi.³⁸

Názory křesťanských autorů na hnutí NA nejsou jednotné ve svých výpovědích. Pro některé je to renezanse pohanství, protikřesťanské hnutí, znovuzrození čarodějnic. Proto odsuzují toto hnutí a rozhodně odmítají jakoukoliv možnost dialogu.³⁹ Jiní naopak se pokoušejí najít v tomto hnutí »znamení doby«,

kterým je nutno se vážně zabývat. Je totiž jednou z odpovědí na určité potřeby současného člověka. Představuje výzvu pro církve, pro rodiny, státy, školy a všechny tradiční instituce a formy společenského života. Pro věřící je výzvou k upevnění víry v Krista a pro prezentaci celého bohatství života a modlitby církve. S naprostou určitostí, jak prohlásil papež Jan Pavel II. v květnu 1993, myšlenky New Age jsou neslučitelné s křesťanským myšlením.

(Poznámky k textu naleznete v minulém čísle)

STATIO ORBIS – pokr. ze str. 10

Wroclaw je svoboda. Svoboda má zvláštní příchuť především zde, v této části Evropy, dlouhá léta bolestně zkoušené totalitářem nacismu a komunismu. Již samo slovo »svoboda« zde vyvolává silnější tlukot srdce. Určitě proto, že v minulých desetiletích zde bylo třeba za ni zaplatit velmi vysokou cenu. Po té epoše zůstaly v lidských srdcích hluboké rány. Uplyne ještě mnoho času, než se zcela zahojí.

Kongres nás vybízí, abychom se podívali na lidskou svobodu ve světle Eucharistie. V kongresové hymně zpíváme: *Tys nám zde zanechal dar Eucharistie, abychom tvořili řád vnitřní svobody.* Je to velmi významné tvrzení. Mluví se o »řádu svobody«. Ano, skutečná **svoboda vyžaduje řád.** O jaký řád se zde jedná? Jde především o řád mravní, řád ve sféře hodnot, řád pravdy a dobra. V situaci, kdy v oblasti hodnot panuje spoušť, kdy v mravní sféře vládne chaos a zmatek, svoboda umírá, člověk se ze svobodného stává otrokem, otrokem instinktů, vášní nebo pseudohodnot.

Je ovšem pravdou, že řád svobody se buduje s námahou. Pravá svoboda vždy něco stojí! Každý z nás musí stále znova podstupovat tu námahu. A zde

se rodí další otázka: je možné, aby člověk tento řád zbudoval sám, bez Krista nebo dokonce proti Kristu? Je to otázka nesmírně dramatická, ale také aktuální v souvislosti se sociální situací, která je přesycena koncepcemi demokracie založenými na liberální ideologii! Jsou snahy namluvit člověku i celým společenstvím, že Bůh je překážkou na cestě k úplné svobodě, že církev je nepřitelem svobody, že svobodě nerozumí, že se jí bojí. Je zde nějaké neslychané zmatení pojmů. Církev přece nepřestává být ve světě hlasatelkou evangelia svobody! To je její poslání. Proto se křesťan svobody nebojí, ani před ní neutíká. Přistupuje k ní tvořivě a odpovědně jako ke svému životnímu úkolu. Protože svoboda nám **nebyla Bohem pouze dána, ale také uložena!** Ona je naším povoláním. *My jsme zatím povoláni ke svobodě,* píše apoštol (Gal, 5, 13). A že církev je nepřitelem svobody, to je zvláště nesmyslné tvrzení v této zemi, uprostřed tohoto národa, kde církev tolikrát dokázala, jak významným strážcem svobody je, a to stejně v minulosti jako v současnosti, v posledních padesáti letech. Je strážcem svobody, protože věří, že *ke svobodě nás osvobodil Kristus.*

Tys nám zanechal dar Eucharistie, abychom vytvářeli řád vnitřní svobody. V čem spočívá tento řád svobody, jehož je nám Eucharistie obrazem? V Eucharistii je Kristus přítomen jakožto ten, kdo **dává sám sebe člověku jako dar:** Když miloval své, miloval je až do krajnosti (Jan 13, 1). Opravdová svoboda se měří **stupněm ochoty ke službě a k darování sebe sama.** Jenom takto pojatá svoboda je skutečně tvůrčí, takto pojatá svoboda buduje naše lidství, buduje mezilidské vztahy. Buduje a sjednocuje, nikoliv rozděluje. Jak velice potřebuje svět, Evropa, Polsko takovou sjednocující svobodu!

Kristus zůstane v Eucharistii po všechny časy nedostižným vzorem **»pro-existenčního«** postoje, to znamená postojem **bytí pro** – pro druhého člověka. Kristus byl celý pro svého nebeského Otce a v Otcí pro každého člověka. II. vatikánský koncil vysvětluje, že člověk nachází sebe sama, a tedy vlastně plný smysl své svobody přes **nezištné darování sebe sama** (srov. GS 24). Dnes v této *Statio Orbis* nás církev vybízí, abychom vstoupili do této školy svobody, abychom se zahleděli s vírou na Eucharistii a stali se **budovateli nového řádu svobody** –

uvnitř nás samých, ale také ve společenstvích, ve kterých máme pracovat.

Co je člověk, že na něho myslíš, čím je lidský syn, že se o něho tak staráš? (srov. Ž 8, 5)

Když rozjímáme o Eucharistii, naplňuje nás velký úžas víry nejen nad tajemstvím Boha a jeho bezmezné lásky, ale také nad **tajemstvím člověka.** V souvislosti s Eucharistií se mimoděk tlačí na jazyk slova žalmisty: *Čím je člověk, že se o něho tak staráš?* Jak velickou hodnotu má v Božích očích člověk, jestliže sám Bůh jej živí svým Tělem! Jak velké prostory skrývá v sobě lidské srdce, jestliže je může vyplnit jedině Bůh! *Neboť jsi nás stvořil pro sebe a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě,* vyznáváme se sv. Augustinem (Confessiones I, 1, 1).

Překlad a zdůraznění redakce Světla

⁽¹⁾ Statio Orbis – Setkání světa. V Římě bylo obyčejem, že se o určitých příležitostech celé město scházelo v určeném římském chrámě, který byl tedy místem setkání, latinsky statio. U vrcholu Mezinárodního kongresu se schází na jednom místě celý svět.

Poutní kaple sv. Antonína Paduánského na hoře Světíně u Krakovce (okres Prostějov), kde se 15. června koná tradiční pout'. V 10.00 hod. vyjde z Krakovce průvod na horu Světínu. V 10.30 hod. začne v kapli poutní mše svatá. Odpoledne ve 14.00 hod. jsou v kapli hodinky k svatému Antonínovi a svátostné požehnání.

ŽIVOTNÍ POUTĚ DO SVATÉ ZEMĚ ZA MIMOŘÁDNÉ CENY

IZRAEL – 10. 10. – 23. 10. 1997 – 18 990 Kč – busem a lodí přes Středozemní moře, zpět letecky.

IZRAEL – 23. 10. – 30. 10. 1997 – 16 450 Kč – letecky.

IZRAEL – EGYPT – (SINAJ) – 30. 10. – 12. 11. 1997 – 19 490 Kč – letadlem a zpět lodí přes Středozemní moře a busem.

U kombinované dopravy návštěva a program v Itálii, Řecku, Rhodu, Kypru. Vše již v ceně, včetně pojištění i ubytování a polopenze na lodi.

MEDŽUGORJE – 19. 7. – 25. 7. 1997, 13. 8. – 19. 8. 1997, 10. 9. – 16. 9. 1997, 3. 10. – 9. 10. 1997 – 1 600 Kč.

GARABANDAL – Lurdy, La Saletta (klíma bus – Neoplan) – 14. 8. – 21. 8. 1997 – 4 750 Kč, mariánské exercicie.

ROSA MYSTICA – San Damiano, Schio, Milán, Verona, Brescia – 18. 8. – 23. 8. – 2 990 Kč!!!

VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH – Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat aj. – 18. 9. – 29. 9. 1997 – 6 950 Kč.

Informace a přihlášky: C. K. AVETOUR – Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, 518 01 Dobruška, tel./fax 0443/219 29, 0602/44 16 70 a mobil 0601/24 58 64.

KNÍŽKY PANA FARÁŘE P. ODVÁRKY:

Duše kapliček (25 Kč) o dějinách pobožností u kapliček.

Pan farář vzpomíná (30 Kč) o historii padesáti let kněžství, národa i Církve – mnoho obrázků.

Román ze šuplíku (50 Kč) o pronásledování Církve za totality a pětápácích, s mnoha obrázky.

Zakázaná kniha (20 Kč) o nuceně nasazených za nacismu. (Zašleme složenku.)

Knihy můžete objednat na adrese:

Klub mladých, 257 91 Sedlec-Prčice

„ABY VE VŠEM BYL OSLAVEN BŮH“

V sobotu 10. května se v břevnovském klášteře uskutečnilo setkání se sestrou Anežkou – českou benediktinkou. Přišly ty, které měly zájem dozvědět se více o řeholi sv. otce Benedikta a životě benediktinek vůbec.

Sestra Anežka žije již pátý rok v polském klášteře v blízkosti hranic s Ukrajinou. Ženská větev řádu, ke kterému patří, nebyla zatím u nás obnovena, přestože svatojiřský klášter benediktinek na Pražském hradě, založený bl. Mladou okolo r. 970, byl vůbec prvním na našem území.

„Aby mohlo něco začít, je třeba společenství. V dnešní době, kdy se často mluví o krizi rodinného života, bychom mohly světu něco říct. Vytvořit společenství modlitby a práce. Společenství s pevným duchovním poutem, které nás váže mezi sebou navzájem – různého věku, z různých koutů, různého vzdělání... Vzájemná láska je právě ze všeho to nejdůležitější! Určitou zárukou, která podporuje jednotu ve společenství, je i stabilita místa,“ vysvětluje sestra Anežka.

V sobotu 10. května byly tedy položeny „základy“... Tato malá skupinka „možných kandidátek“ – společně s břevnovskými benediktinky – zve všechny ženy a dívky, které chtějí následovat sv. Benedikta „pod vedením evangelia“, na další setkání. Uskuteční se opět v břevnovském klášteře v předvečer svátku sv. Václava – v sobotu 27. září 1997.

Kontaktní adresa: Benediktinské arcidiakonství sv. Vojtěcha a sv. Markéty, Markétská 1, 169 00 Praha 6 – Břevnov, tel.: (02)35 15 20 nebo 35 03 22.

Arcibiskupství olomoucké vyhláší výběrové řízení na ředitele Vyšší odborné školy Caritas v Olomouci s možným nástupem do funkce již od 1. srpna 1997.

Podmínky: praktičtější katolík, zájem o charitní a sociální službu, vysokoškolské vzdělání (pedagogický směr a pedagogická praxe vítány). Přihlášky zasílejte na adresu: Arcibiskupství olomoucké, školská sekce, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, **do 25. června 1997.**

K přihlášce připojte: kopii dokladu o nejvyšším ukončeném vzdělání, životopis, přehled praxe, Vaši představu o církevní škole s charitním a sociálním zaměřením.

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova 46
tel./fax: 0641/74 11 50

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE

T: 23. – 30. 9., cena 1895 Kč + ubytování 10DM/noc. V této ceně je již zahrnuto:

- kněz v každém autobuse
- vedoucí v každém autobuse
- příplatek na klimatizovaný autobus
- přidělení sedadla v autobuse při přihlašování
- rozvoz autobusy v Medjugorji na všechny programy
- možnost nákupu občerstvení v autobuse za Kč.

Pro omezený počet autobusů (3–5) se vám můžeme dokonale věnovat a zajistit bohatý duchovní program, omezit všechny problémy vznikající při organizování pouti s několika desítkami autobusů. Za samozřejmost považujeme zastávku při cestě zpět u moře a návštěvu „Malých Lurd“ (Vepric).

CHARITA ŠTERNBERK VYHLÁŠUJE VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ NA FUNKCI SOCIÁLNÍHO PRACOVNÍKA, KTERÉ SE KONÁ 23. 6. 1997 V 10.00 HOD. VE SPOLEČENSKÉ MÍSTNOSTI FARNÍHO ÚŘADU VE ŠTERNBERKU, FARNÍ UL. 3.

Požadavky: ukončené VŠ vzdělání, nejlépe v oboru soc. pracovník nebo andragogika. Při prezentaci předloží zájemce doklad o ukončeném studiu na VŠ, životopis a OP. Výběrové řízení tvoří písemná část a osobní pohovor. Informace: Charita Šternberk, Opavská 1, PSČ 785 01, tel. 0643/36 81 – od 7.00 do 11.30 hod.

Nabízím pobyt v pěkném prostředí jižních Čech s možností vaření. Informace na tel. číslo 0342/37 29 37

Neděle 15. 6. – 11. v mezidobí

Mk 4,26–34

Zaseto je do nás. To si mohu docela názorně uvědomit, prožít to. Aspoň něco z toho, co Bůh do mě zasel, bych měl v tuto chvíli konkrétně rozpoznat. Abych Boží setbu ve vlastním životě chránil a omylem ji nepošlapal.

Pondělí 16. 6. – Mt 5,38–42

Slabost? Ne, ale radikální zřeknutí se zla. Ovšemže na to doplatíme. Ale víme-li, jak jsme Bohem obohaceni, potom si můžeme mnoho ztrát dovolit. A potom naše okolí nedoplácí na náš strach, že o něco přijdeme.

Úterý 17. 6. – Mt 5,43–47

Posledním kritériem pro pravost křesťanství je požadavek milovat nepřátele. To neznamená nevidět důvod, pro který se z nich stali nepřátelé, ale vidět je tak, jak je vidí Bůh. A on je volá ke spáse a čeká na jejich obrácení.

Středa 18. 6. – Mk 6,1–6

Od malička jsme učeni dělat dobré věci, abychom byli pochváleni, odměněni, oceněni. Proč s tím tedy najednou přestat? Stojí proti sobě dvě věci: lidská odměna – a to je směna „kus za kus“, víc ne, a Boží odměna, a to je „zdarma daný dar“, vždy víc, než jsme si zasloužili. Kdo vidí Boží štědrost, je zbaven strachu o vlastní odměnu.

Čtvrtek 19. 6. – Mt 6,7–15

Je-li pravda, že Otec ví, co potřebujeme, dříve než otevřeme ústa, proč pak požaduje modlitbu? Protože Bůh respektuje lidskou svobodu. Nechce nám dávat dobro násilím. Mluvme s ním tedy s důvěrou.

Pátek 20. 6. – Mt 6,19–23

Tu je odhalen zdroj křesťanských dobrých skutků: srdce, které cele patří Bohu. To znemožňuje hromadění pokladů na zemi. Takový křesťan je požeňnáním pro druhé! Jsem takový? Ne-li, je čas o to prosit!

Sobota 21. 6. – Mt 6,24–34

Ježíš neradí k lehkomyšlnosti, ani k založení rukou v klín. Jen ohlašuje správné pořadí hodnot. Pak lze zakusit i fyzický rozměr Boží milosti. A každou zkušenost s Boží milostí může růst naše důvěra i oddanost Bohu.

Neděle 15. června 11. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Ez 17,22–24 Ž: 92 (91)2–3,13–14,15–16 2. čt.: 2 Kor 5,6–10 Ev.: Mk 4,26–34	odp.: 2a
Pondělí 16. června féerie	- 1. čt.: 2 Kor 6,1–10 Ž: 97,1,2–3ab,3cd–4 Ev.: Mt 5,38–42	odp.: 2a
Úterý 17. června féerie	- 1. čt.: 2 Kor 8,1–9 Ž: 145,2bc,5–7a,7bcd,8–9a Ev.: Mt 5,43–48	odp.: 2a
Středa 18. června féerie	- 1. čt.: 2 Kor 9,6–11 Ž: 111,1–2,3–4,9 Ev.: Mt 6,1–6,16–18	odp.: 1a
Čtvrtek 19. června památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa	- 1. čt.: 2 Kor 12,1,6–14 Ž: 30,20,21,24 Ev.: Mt 6,1–6,16–18	odp.: srov. 10b
Pátek 20. června féerie	- 1. čt.: 2 Kor 11,18,21b–30 Ž: 33,2–3,4–5,6–7 Ev.: Mt 6,19–23	odp.: srov. 18b
Sobota 21. června památka sv. Aloise Gonzagy, ažehlika	- 1. čt.: 2 Kor 11,1–4,9–18,20 Ž: 131,11,12,13–14,17–18 Ev.: Mt 6,19–23	odp.: 13

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	15. 6.	16. 6.	17. 6.	18. 6.	19. 6.	20. 6.	21. 6.
Antifona	1028	1044	1060	1075	1722	1106	1754
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1060	1076	1723	1107	1755
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1123
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1724	1111	1756
Antifona k Zach. kantiku	700	1049	1065	1080	1276	1111	1780
Prosby	1033	1049	1065	1080	1724	1111	1757
Záv. modlitba	700	1050	1065	1080	1276	1112	1392
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	700	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory: SO							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1727	1117
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1730	1120
Ant. ke kant. P. M.	699	700	1059	1074	1090	1731	1121
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1731	1121
Záv. modlitba	700	700	1060	1075	1090	1276	701
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Objednávání Světla

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiráži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.**

vám

Představujeme

VRCHOL ÚCTY K SRDCI JEŽÍŠOVU **M. Schmid TJ**

Charakteristickou známku posledních století je náboženský úpadek. Rozmohla se náboženská lhostejnost, která vyvrcholila četnými odpady od Církve i od víry. A s vírou ubývá i mravnosti. Z kalných pramenů nevěry a nemravnosti se valí celá zátoka hříchů. Často Bůh napomínal lidstvo k pokání. Vzpomeňme si např. na známá zjevení Neposkrvněné v Lurdech, ve Fatimě, v Medžugorje a j. Ale varovný hlas Boží zůstává celkem nepovšimnut. Nevěra se rozmáhá stále víc a nemravnost slaví ještě větší vítězství. Nelze se tedy divit, že lidé teď mají (oprávněný) strach z následků. Roste vědomí potřeby usmířit spravedlnost Boží a vyprosít návrat k Bohu těm, kteří už nemají sami sil.

Pojednání knihy „Vrchol úcty k Srdci Ježíšovu“ jsou pobídkou takovým duším, aby jednak horlivěji podávaly Srdci Páně smírné zadostučinění, jednak aby mu přiváděly mnoho zbloudilých duší a tak přispívaly k náboženské obrodě.

Kéž proti dnešnímu materialismu, konsumismu a ateismu zapouští duch smíru čím dál tím hlubší kořeny i v naší vlasti! Bylo by pro náš národ nesmírným štěstím, kdyby proti vzrůstajícímu se zlu pracovalo co nejvíc smírných obětí, které ze Srdce Páně vynucují déšť milostí na obnovu našeho lidu! Vždyť i na tyto skryté a často hrdinné smírné oběti se vztahují slova Páně: „Vy jste sůl země“ (Mat 5, 13). Ony vlastně udržují svět, poněvadž podporují záměry Boží. Stavějí solidně a trvale, kdežto moderní pokrok dovede jen bourat. Svět by jim měl děkovat, že žije a trvá. I dnes platí Kristova slova sv. Terezii z Avily: „Co by bylo ze světa, kdybych mu nebyl milostiv pro duše, které rády trpí se mnou a pro mé zájmy!“

*(Cit. z úvodní části knihy, která vyšla v 5. vyd.,
v plátně vázaná ve form. 12x16, 144 stran, cena 45 Kč)*

771 00 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s.r.o.

Odesílatel:

Novinové výplatné

**Pláceno převodem
706 035**

SVĚTLO – týdeník Matice Cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice Cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice Cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.